

Sygn. akt I C 997/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Tadeusz Bulanda

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Skolimowska

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2019 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa E. L.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od E. L. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 2717 zł (dwa tysiące siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu i nie obciąża powódki kosztami procesu w pozostałym zakresie.

Sygn. akt I C 997/17

UZASADNIENIE

W dniu 26 września 2017 roku E. L. skierowała przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. pozew o zapłatę kwoty 58 967,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lipca 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 26 789,03 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lipca 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w dwukrotnej stawce minimalnej wynikającej z norm przepisanych. Jako podstawę prawną roszczenia powódka wskazała art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c. z uwagi na nieważność całej umowy kredytu, ewentualnie wynikająca z nieważności albo bezskuteczności klauzul przeliczeniowych (pozew – k. 2-37).

(...) S.A. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowiedź na pozew – k. 82-102).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 maja 2007 roku E. L. złożyła do (...) Banku S.A. (obecna nazwa (...) S.A.), za pośrednictwem (...) S.A., wniosek o udzielenie kredytu hipotecznego w wysokości 786 000 zł, w walucie CHF, z przeznaczeniem na zakup lokalu mieszkalnego z rynku wtórnego (wniosek – k. 136-143).

Doradca (...) S.A. zapoznał E. L. z warunkami udzielania kredytów złotówkowych i kredytów złotówkowych waloryzowanych walutą obcą, a także poinformował o ryzyku związanym z kredytem waloryzowanym walutą obcą, w szczególności o ewentualnych skutkach zmiany kursu waluty w postaci wzrostu comiesięcznej raty i całego zadłużenia. Doradca finansowy przedstawił E. L. w pierwszej kolejności ofertę kredytu hipotecznego w polskim złotym (oświadczenie – k. 134, zeznania powódki – k. 388-391).

W dniu 16 czerwca 2007 roku (...) S.A. wydał na rzecz E. L. decyzję o udzieleniu kredytu w kwocie 786 000 złotych, waloryzowanego CHF, na finansowanie przedpłat na poczet budowy i nabycia od inwestora zastępczego lokalu mieszkalnego nr (...) oraz udziału w prawie własności lokalu użytkowego, z którym związane będzie prawo do wyłącznego korzystania z miejsc postojowych nr 34 i 6 położonych w W. przy ul. (...) (decyzja – k. 145-147).

W dniu 19 lipca 2007 roku E. L. zawarła z (...) S.A. w W. umowę nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF (kopia umowy – k. 38-42).

Na mocy ww. umowy bank udzielił E. L. kredytu na finansowanie przedpłat na poczet budowy i nabycia od inwestora zastępczego lokalu mieszkalnego nr (...) oraz udziału w prawie własności lokalu użytkowego, z którym związane będzie prawo do wyłącznego korzystania z miejsc postojowych nr (...)i(...)położonych w W. przy ul. (...) w kwocie 786 000 zł, waloryzowanego kursem franka szwajcarskiego (§ 1 ust. 1, 2, 3 umowy). Kredyt ma zostać spłacony w ciągu 360 miesięcy, tj. do 15 sierpnia 2037 roku (§ 1 ust. 4 umowy) w równych ratach kapitałowo-odsetkowych (§ 1 ust. 5 umowy).

Kwota udzielonego kredytu (786 000 zł) została określona informacyjnie w CHF na podstawie kursu kupna CHF z tabeli kursowej (...) Banku S.A. z dnia 14 czerwca 2007 r. na kwotę 349 255,72 CHF (§ 1 ust. 3A).

Kredyt oprocentowano według zmiennej stopy procentowej, ustalonej jako stawka bazowa LIBOR 3M dla franka szwajcarskiego, powiększona o stałą marżę banku w wysokości 1,00%. Oprocentowanie kredytu w stosunku rocznym w dniu zawarcia umowy wynosiło 4,47% (§ 1 ust. 8 umowy, § 10 ust. 1 i 2 umowy). W § 10 ust. 3 umowy zostało zastrzeżone, że bank co miesiąc dokona porównania aktualnie obowiązującej stawki bazowej ze stawką bazową ogłaszaną przedostatniego dnia roboczego poprzedniego miesiąca i dokona zmiany wysokości oprocentowania kredytu w przypadku zmiany stawki bazowej LIBOR 3M o co najmniej 0,10 punktu procentowego

Kredyt zabezpieczono:

1. hipoteką łączną kaucyjną wpisaną na pierwszym miejscu do kwoty 1 179 000 zł ustanowionej na nieruchomości, na którą został udzielony kredyt i wpisana do nowozałożonych KW (§ 3 ust. 1 umowy);
2. przelewem na rzecz (...) praw z umowy ubezpieczenia od ognia i innych zdarzeń losowych nieruchomości obciążonej hipoteką w ust. 1 na kwotę nie niższą niż 827 467,89 zł;
3. ubezpieczeniem niskiego wkładu własnego w (...) S.A. Składka za 36 miesięczny okres ubezpieczenia została ustalona jako 3,5% różnicy pomiędzy wymaganym wkładem własnym kredytobiorcy a wkładem wniesionym przez nią faktycznie. W umowie zastrzeżono, że w przypadku gdyby po upływie 36 miesięcznego okresu ubezpieczenia nie nastąpiła całkowita spłata zadłużenia objętego ubezpieczeniem ani inne zdarzenia kończące okres ubezpieczenia, E. L. zobowiązana jest do kontynuacji ubezpieczenia i tym samym opłacania składki ubezpieczeniowej w wysokości 3,5 % od kwoty niespłaconego brakującego wkładu własnego, przy czym łączny okres ubezpieczenia nie mógł przekroczyć 108 miesięcy, licząc od miesiąca, w którym nastąpiła wypłata kredytu; wysokość pierwszej składki na poczet umowy ubezpieczenia została ustalona w kwocie 4 340,90 zł (§3 ust. 3 umowy);
4. przelewem na rzecz (...) S.A. praw z umowy ubezpieczenia na życie zawartej przez E. L. na kwotę nie niższą niż 786 000 zł
5. w okresie przejściowym, tj. do czasu przedstawienia odpisu księgi wieczystej z prawomocnym wpisem hipoteki: ubezpieczeniem spłaty kredytu w (...) S.A. i cesją wierzytelności na rzecz (...) S.A. z tytułu wniesionego wkładu budowlanego/przedpłat na poczet nabycia nieruchomości do czasu zakończenia inwestycji.

E. L. zobowiązała się do spłaty kapitału wraz z odsetkami miesięcznie w równych ratach kapitałowo-odsetkowych, w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat sporządzonym w CHF (§ 1 ust. 5, § 11 ust. 1 umowy).

W § 11 ust. 5 umowy postanowiono, że raty kapitałowo-odsetkowe będą spłacane w złotych po uprzednim ich przeliczeniu według kursu sprzedaży CHF z tabeli kursowej (...) Banku S.A. obowiązującego na dzień spłaty z godziny 14:50.

W umowie uzgodniono, że spłata kredytu nastąpi na podstawie nieodwołalnego, przez czas trwania umowy, zlecenia dokonywania przelewu z określonego rachunku bankowego (§ 6 ust. 1 umowy).

E. L. oświadczyła, że została dokładnie zapoznana z warunkami udzielania kredytu złotowego waloryzowanego kursem waluty obcej, w tym w zakresie zasad dotyczących spłaty kredytu i w pełni je akceptuje. Oświadczyła, że jest świadoma, że z kredytem waloryzowanym związane jest ryzyko kursowe, a jego konsekwencje wynikające z niekorzystnych wahań kursu złotego wobec walut obcych mogą mieć wpływ na wzrost kosztów obsługi kredytu (§ 29 ust. 1 umowy).

E. L. oświadczyła, że została dokładnie zapoznana z kryteriami zmiany stóp procentowych kredytów obowiązujących w (...) oraz zasadami modyfikacji oprocentowania kredytu i w pełni je akceptowała (§ 29 ust. 2 umowy).

Kredyt został uruchomiony 23 lipca 2007 roku (kopia umowy kredytu – k. 32-35v, kopia wniosku o kredyt –131-132, umowa deweloperska – k. 149-163, oświadczenia dla kredytów i pożyczek – k. 277-278, zaświadczenie o dochodach – k. 131-132, decyzja kredytowa – k. 145-147, regulamin udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych dla osób fizycznych – w ramach (...) – k. 125-129, symulacja i harmonogram spłat kredytu – k. 45-48, harmonogram spłat – k. 291-298, dowód z przesłuchania powódki – k.388-391).

W okresie opisanych wyżej faktów, związanych ze złożeniem wniosku o kredyt i zawarciem umowy kredytu, E. L. wykonywała zawód radcy prawnego (wniosek – k. 137).

Z dniem 1 lipca 2009 roku zmianie uległy postanowienia regulaminu udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych dla osób fizycznych w ramach (...), stanowiącego integralną część umowy kredytu. Zmiany polegały m. in. na wprowadzeniu do ww. regulaminu w rozdziale I definicji spreadu walutowego i tabeli kursowej oraz zasad i przesłanek wyznaczania kursów walutowych i spreadu, ujętych w tabelach kursowych banku.

Z dniem 1 lipca 2009 roku bank umożliwił kredytobiorcom spłatę kredytu w walucie waloryzacji poprzez zawarcie aneksu, wprowadzając stosownie postanowienia do § 27 Regulaminu.

W dniu 4 lipca 2012 roku E. L. zawarła z (...) BANK S.A. ((...) S.A) aneks do umowy (...). Na mocy ww. aneksu bank zapewnił kredytobiorcy możliwość dokonywania zmian waluty spłaty kredytu ze złotych polskich na walutę waloryzacji i odwrotnie (aneks nr (...) do umowy kredytu – k. 43-44v).

(...) ustala tabele kursowe dla kredytów waloryzowanych walutą obcą każdego przed otwarciem oddziałów banku na podstawie średnich notowań z rynku międzybankowego prezentowanych w serwisach internetowych R. i B., po dodaniu do średnich kursów (kurs sprzedaży) i odjęciu od średnich kursów (kurs kupna) połowy ustalonego przez zarząd banku spreadu walutowego.

Dokonując transakcji walutowych z klientami, związanych z uruchomieniem i spłatą kredytu waloryzowanego walutą obcą, bank dokonuje równoległych transakcji na rynku międzybankowym („Ekspertyza prof. R. „Tabela Kursowa (...) – metodyka oraz analiza porównawcza” – k. 273-296, pismo okólne z dnia 30 czerwca 2009 r. z regulaminem – k. 167-176, pismo okólne z dnia 20 kwietnia 2009 roku z regulaminem – k. 178-187).

W dniu 27 czerwca 2017 roku E. L. skierowała do (...) S.A. z siedzibą w W. przedsądowe wezwanie do zapłaty kwot: 58 967,98 zł, 165 650,92 zł, 26 789,03 CHF i 40 927,26 CHF, podnosząc, że kwoty te stanowią równowartość środków pieniężnych pobranych bezpodstawnie na podstawie nieważnej umowy kredytu albo na podstawie nieważnych lub bezskutecznych klauzul przeliczeniowych (wezwanie do zapłaty – k. 58-59).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych wyżej dokumentów, których wartość dowodowa nie była kwestionowana przez strony i także Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich waloru dowodowego.

Za wiarygodne i korespondujące z dowodami w postaci dokumentów sąd uznał zeznania świadka M. D..

Sąd pominął pozostałe dowody z dokumentów lub kopii dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, a nie wskazanych powyżej, jako niemające istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zeznania powódki Sąd uwzględnił w zakresie, w jakim znajdują potwierdzenie w dokumentach zebranych w aktach sprawy. Sąd nie dał wiary tym zeznaniom w części, w której powódka zaprzeczała uzyskaniu informacji o ryzyku kursowym związanym z kredytem waloryzowanym walutą obcą, oprocentowaniu kredytu, bowiem z dokumentów, które podpisała wynikają fakty przeciwne.

Sąd pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu bankowości, finansów i rachunkowości uznając, że okoliczności, na które miałby być przeprowadzony ten dowód nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka dochodziła zwrotu świadczenia nienależnego, uiszczanego na rzecz banku na podstawie umowy o kredyt hipoteczny, która zdaniem powódki jest nieważna lub bezskuteczne są klauzule przeliczeniowe zawarte w § 7 ust. 1 i § 11 ust. 5 umowy. Powódka wskazała, że objęta żądaniem kwota 58 967,98 zł stanowi różnicę pomiędzy zapłaconą przez powódkę na poczet spłaty kredytu w okresie od 26 lipca 2007 r. do 30 czerwca 2012 r. kwotą 224 618,90 zł, a kwotą 165 650,92 zł, którą powinna zapłacić przy pominięciu klauzuli uzależniającej kwotę kredytu i raty od kursu CHF, przy jednoczesnym oprocentowaniu kredytu wg dotychczasowych zasad. Powódka wskazała nadto, że objęta pozwem kwota 26 789,03 CHF stanowi różnicę pomiędzy uiszczoną przez powódkę na poczet spłaty kredytu w okresie od 1 lipca 2012 r. do 2 czerwca 2017 r. kwotą 67 716,29 CHF, a kwotą 40 927,26 CHF, którą powinna uiścić przy założeniu, że raty wyrażone w PLN zostały przeliczone na CHF po kursie średnim NBP z dnia wymagalności poszczególnych rat (k. 33v-36v).

Jako podstawę prawną żądania powódka wskazała art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do uznania umowy kredytu hipotecznego zawartej przez strony niniejszego postępowania za nieważną (art. 58 k.c.). Nadto, mimo zasadnego zarzutu abuzywności klauzul umownych, prowadzących do przeliczenia transz kredytu i rat kredytu wg kursu CHF ustalanego przez bank, brak jest podstaw, jak tego chce powódka, do wyeliminowania z umowy klauzuli waloryzacyjnej i w konsekwencji uznania, że strony zawarły umowę kredytu w złotych polskich, nie poddaną waloryzacji wartością CHF i oprocentowaną na zasadach określonych w umowie, czyli wg zmiennej stopy procentowej w wysokości stawki LIBOR 3M dla CHF powiększonej o marżę banku 1%.

Zgodnie z art. 58 § 1 i 2 k.c. czynność sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż w miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

Umowa kredytu bankowego jest umową nazwaną uregulowaną w art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. Zgodnie z art. 69 ust. 1 w brzmieniu obowiązującym na datę zawarcia przez powódkę umowy kredytowej, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach

spląty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Stosownie do ustępu 2 cytowanego przepisu, umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności: strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spląty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spląty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spląty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy.

Zawarta przez powódkę umowy kredytu zawiera elementy wskazane w art. 69 ust. 1 Prawa bankowego, w szczególności określa kwotę udzielonego kredytu (786 000 zł), cel kredytu (sfinansowanie budowy i nabycia lokalu), sposób wypłaty i spląty kredytu, wysokość oprocentowania, itd.

Zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Poddanie wynikających z umowy kredytu świadczeń w PLN waloryzacji do CHF nie jest sprzeczne z typem umowy kredytu hipotecznego. W dacie zawarcia umowy kredytu obowiązywał art. 358¹ § 2 k.c., zgodnie z którym strony mogły zastrzec w umowie, że wysokość świadczenia pieniężnego zostanie ustalona według innego niż pieniądź miernika wartości. Chodzi tu o miernik inny niż pieniądź, w którym zobowiązanie zostało wyrażone. Miernikiem tym może być także inna waluta (M. Gutowski (red.), Kodeks cywilny. Tom I. Komentarz. Art. 1-44911. Warszawa, 2016).

Umowa nie jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Powódka zdecydowała się na kredyt indeksowany oferowany przez pozwanego jako najkorzystniejszy w danej chwili produkt pod względem wysokości raty i oprocentowania. Bank zapewnił powódce możliwość zapoznania się z warunkami kredytu oraz ryzykiem z nim związanym, i to ostatecznie od niej zależało zawarcie umowy kredytowej tego rodzaju. Powódka oświadczyła, że jest świadoma ryzyka kursowego, mogącego wyrazić się we wzroście rat i całego zadłużenia (k.134), a biorąc pod uwagę fakt, że w tym czasie powódka wykonywała zawód radcy prawnego, uznać trzeba, że złożyła to oświadczenie świadomie i z rozeznanieniem.

W tych okolicznościach nie można przyjąć, iżby umowa kredytowa zawarta przez powódkę w dniu 19 lipca 2007 roku była wynikiem zachowania się banku w sposób nielojalny czy nieuczciwy.

Sąd nie znalazł również podstaw by uznać umowę za zawartą w celu obejścia ustawy, zwłaszcza, że umowa ta jest postacią modyfikacji typu umowy kredytowej, dopuszczalnej w granicach swobody umów.

Podsumowując stwierdzić trzeba, że niezasadne jest żądanie pozwu oparte na twierdzeniu o nieważności umowy kredytu.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 i 2 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie.

W ocenie Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy istnieją podstawy do uznania, że postanowienia przedmiotowej umowy kredytowej, w zakresie w jakim przewidują przeliczanie świadczeń pieniężnych wyrażonych w umowie według kursów ustalonych w tabeli sporządzanej przez pozwanego bank, kształtują prawa i obowiązki powódki – konsumenta – w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interesy, bowiem powódka została pozbawiona wpływu na sposób ustalania kursu franka szwajcarskiego.

Przedmiotowe postanowienia umowne dają bankowi możliwość uzyskania korzyści finansowych stanowiących dla kredytobiorcy dodatkowe koszty kredytu, których oszacowanie nie jest możliwe w dniu podpisania umowy. Czynniki obiektywne, a zatem sprawdzalne z punktu widzenia konsumenta, jak w szczególności wysokość rynkowych kursów

wymiany CHF, tylko częściowo wpływają na ostateczny koszt kredytu ponoszony przez konsumenta. Kurs sprzedaży waluty obcej określony w tabeli kursowej banku zawiera bowiem także marżę kupna lub sprzedaży, która to wartość jest zależna wyłącznie od woli banku. W ocenie Sądu, taka regulacja stanowi o naruszeniu przez bank dobrych obyczajów, które nakazują, aby ponoszone przez konsumenta koszty związane z zawarciem umowy były możliwe do przewidzenia.

Powódka zawarła umowę 19 lipca 2007 roku na podstawie wzorca sporządzonego przez pozwanego bank, na którego treść nie miała wpływu. W tych okolicznościach klauzule przeliczeniowe nie wiążą powódki, lecz jest ona związana umową w pozostałym zakresie (art. 385¹ § 2 k.c.). Umowa ta może być wykonywana z pominięciem niedozwolonych klauzul, bowiem zgodnie z art. 56 k.c. czynność prawna wywołuje nie tylko skutki w niej wyrażone, lecz również te, które wynikają z ustawy, z zasad współżycia społecznego i z ustalonych zwyczajów.

Ze względu na poddanie kredytu waloryzacji wartością CHF, możliwe jest ustalenie wartości świadczeń objętych umową, a więc świadczenia banku i kredytobiorcy, poprzez odniesienie ich do rynkowej wartości CHF.

Zgodnie z obowiązującym od 24 stycznia 2009 roku art. 358 § 1 i 2 k.c. jeżeli przedmiotem zobowiązania podlegającego wykonaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej, dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe będące źródłem zobowiązania lub czynność prawna zastrzega spełnienie świadczenia wyłącznie w walucie obcej. Wartość waluty obcej określa się według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia wymagalności roszczenia, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe lub czynność prawna zastrzega inaczej.

Zanim przepis ten wszedł w życie, obowiązywał już art. 41 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe, zgodnie z którym jeżeli weksel wystawiono na walutę, która nie jest walutą miejsca płatności, sumę wekslową można zapłacić w walucie krajowej podług jej wartości w dniu płatności. Wartość waluty zagranicznej oznacza się podług zwyczajów miejsca płatności. W związku z tym, że art. 41 ust. 2 odnosi się do miejsca płatności, należy przyjąć, że właściwym kursem w Polsce będzie średni kurs waluty ustalany przez NBP (patrz: M. Czarnecki, L. Bagińska, Prawo wekslowe. Komentarz [w:] Prawo wekslowe i czekowe. Komentarz. Wyd. 6, Warszawa 2013).

Przytoczone przepisy dotyczą wprost wykonania świadczenia wyrażonego w walucie obcej. W przypadku kredytu waloryzowanego wartością CHF świadczenia banku w postaci wypłaty kredytu i świadczenia kredytobiorcy w postaci spłaty kredytu wyrażone są w PLN i poddane waloryzacji CHF. Przepisy te są wyrazem wieloletniej praktyki obrotu pieniężnego, która przyjmuje jako najbardziej obiektywny miernik wartości waluty obcej kurs średni publikowany przez NBP. Za przyjęciem takiego miernika przemawia także okoliczność, że kurs średni NBP w istocie odzwierciedla kurs wymiany walut publikowany przez serwisy (...) (poprzednio pośrednio na podstawie kursów kupna i sprzedaży wybranych banków działających w Polsce, a obecnie wprost poprzez pozyskanie danych z ww. serwisów informacyjnych).

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzić należy, że po wyeliminowaniu z umowy kredytowej klauzul pozwalających bankowi na stosowanie własnych kursów kupna i sprzedaży CHF, a przy pozostawieniu ważnej klauzuli o podaniu kredytu waloryzacji podług wartości CHF, możliwe jest ustalenie zwaloryzowanej wartości świadczeń obu stron przy zastosowaniu rynkowej wartości CHF, której odpowiada kurs średni publikowany przez NBP.

Roszczenie pozwu oparte jest na założeniu, że kredyt nie jest waloryzowany kursem CHF, choć nadal oprocentowany wg stopy LIBOR 3M dla CHF powiększonej o 1% marży banku. Takie założenie jest sprzeczne z wolą stron umowy, bowiem kluczową cechą przedmiotowej umowy jest waloryzacja kredytu zmieniająca się wartością CHF, w związku z czym bank oparł wysokość oprocentowania kredytu na stawce LIBOR dla CHF.

Zaoferowany przez powódkę dowód z opinii biegłego nie miał istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Powódka nie zmierzała bowiem do wykazania tym dowodem wysokości świadczenia nienależnego, lecz zamierzała wykazać, że prawidłowe są jej obliczenia wskazujące na wadliwość obliczenia przez bank odsetek za pierwszy okres. W ocenie Sądu nie jest sprzeczne z naturą waloryzacji dokonanie waloryzacji transz kredytu wg kursu CHF w momencie

ich wypłaty, a następnie obliczanie odsetek od zwaloryzowanej kwoty kredytu. W umowie (§ 11) strony zastrzegły, że kredyt będzie spłacany wg harmonogramu sporządzonego w CHF, udostępnionego powódce po uruchomieniu kredytu. Strony nie uzgodniły, iżby mimo waloryzacji wg kursu CHF w dniu wypłaty poszczególnych transz, odsetki miały być naliczane codziennie nadal od kwoty zadłużenia w PLN i poddane codziennej waloryzacji, a rata odsetkowa stanowiłaby sumę zwaloryzowanych odsetek. Metoda naliczania odsetek zaproponowana przez powódkę, nie znajduje zatem oparcia w umowie kredytu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. Powódka przegrała sprawę w całości, jednakże Sąd uznał za sprawiedliwe obciążenie jej kosztami poniesionymi przez pozwanego jedynie w części. Sąd podzielił argument powódki o abuzywności danego postanowienia umownego. Podnieść też trzeba, że nierówna jest pozycja stron, z których jedna jest konsumentem, a druga przedsiębiorcą o znacznej pozycji finansowej. Wskazać należy również, że pozwany bank prowadzi szereg podobnych spraw dotyczących zobowiązań indeksowanego kursem CHF, a zatem nakład pracy na dostosowanie stanowiska pozwanego do realiów konkretnej sprawy nie jest znaczny. Na zasądzone na rzecz pozwanego banku koszty składa się połowa kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, tj. kwota 2 700 oraz 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.